

Неговитѣ страдания не се свръшватъ тукъ: слѣдъ като го ожънатъ, стѣгатъ го въ снопи, послѣ бодватъ го съ вили и го мѣтатъ въ колата, занасятъ го на гумното и го слагатъ едно връзъ друго на голѣми, като планини, купи. Слѣдъ това прѣкарватъ надъ него коне и дикани. Какво бихте помислили вие, ако бѣхте на негово мѣсто? Прѣзъ този процесъ минава и човѣшкиятъ животъ. Ще попитате: „Защо трѣбва да минемъ прѣзъ всичкия този процесъ?“ — Човѣкъ трѣбва отъ този примѣръ съ житното зърно да извлѣче поука. Минатъ диканята и копитата на коня надъ житното зърно, извадятъ го и го слагатъ въ хамбара. Но мжкитѣ му и тукъ не се свръшватъ: прѣсѣватъ го, лошитѣ зърна падатъ отдолу, хубавитѣ оставатъ горѣ, турватъ го въ чували и хайде на воденицата, подъ ония два тежки камѣка да го търкатъ и смажатъ съвсѣмъ. Ако бѣхте на мѣстото на житното зърно, какво бихте казали? „И това било животъ и свѣтъ, който Господъ създалъ!“ Но житното зърно има велико търпѣние; то казва: „Вие ще видите каква е още моята история“. Изваждатъ го изъ воденицата на брашно, донасятъ го въ кѣщи, но пакъ не го оставятъ на мира; запретне се пѣкъ сега жената съ своето сито, прѣсѣва го, едно хвърля, друго изсипва въ нощвѣтъ, туря му квасъ и замѣся хлѣбъ. Вие да сте на мѣстото на житното зърно, ще кажете: „Нашитѣ страдания се свършиха вече“. Не! като втаса, хайде въ пещъта вжтрѣ, и, като го извадятъ отъ тамъ, виждаме ония хубави съмуни. Ако сте на мѣстото на житното зърно, ще кажете: „Най-сетѣ, нашитѣ страдания се свършиха!“ Но, като мине малко, почватъ да чупятъ тия хубави съмуни и да ядатъ. Житното